

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant: Anna Wojtanek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.06.,12.08. i 02.10.2015 r.

sprawy

J. B., s. A. i A. z domu (...), ur. (...)
w G., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 grudnia 2014 roku o godzinie 23:50 w M. na ul. (...) w ciągu drogi publicznej nr (...), kierował samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie 3,03 ‰ alkoholu we krwi w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Goleniowie w sprawie: sygn. akt II K 63/12 z dnia 10 kwietnia 2012 r. na okres czterech lat za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. oraz w sprawie sygn. akt II K 547/14 z dnia 4 września 2014 roku na okres czterech lat za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Goleniowie w sprawie sygn. akt VI K 657/03 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie VI K 2378/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego J. B. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala, że oskarżony kierował samochodem osobowym N. (...) o nr rej. (...) tj. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

III. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych obejmującą kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. B. z urzędu;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt II K 221/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 grudnia 2014 roku, około godziny 23:50, pełniący służbę patrolową na terenie M. funkcjonariusze Posterunku Policji w M. P. R.

i S. S. zauważyli jadący ulicą (...) srebrny pojazd N. (...) nr rej. (...), którym kierował oskarżony J. B.. Funkcjonariusze obserwowali pojazd i w pewnym momencie zauważyli jak kierujący zwołał, wjechał jednym kołem na chodnik, a następnie ruszył i skręcił na teren parkingu przy ul. (...). Funkcjonariusze widząc wykonany przez kierującego manewr natychmiast ruszyli za pojazdem i nie tracąc go z pola widzenia, dojechali do pojazdu w momencie gdy pojazd zatrzymał się na parkingu, a kierowca zgasił silnik. Kierującym pojazdem był oskarżony J. B., którego S. S. i P. R. rozpoznali, ponieważ był on im znany z wcześniejszych interwencji. Z uwagi na to, że od oskarżonego wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu, funkcjonariusze zdecydowali się na poddanie oskarżonego badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Podczas kontroli J. B. odmówił poddania się badaniu alkomatem, zachowywał się arogancko i nie chciał wykonywać poleceń policjantów. Z uwagi na te okoliczności oskarżony został doprowadzony do Szpitala (...) w N. gdzie pobrano od niego krew i zabezpieczono do badań celem oznaczenia zawartości alkoholu we krwi, z toku postępowania uzyskano następnie opinię z przeprowadzonego badania zabezpieczonej od oskarżonego krwi, z której wynika, że w próbce krwi pobranej od oskarżonego J. B. stwierdzono alkohol na poziomie 3,03 promila, a co oznacza, że oskarżony kierując samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Pojazd o nr rej. (...) którym kierował oskarżony w dniu 26 grudnia 2015 r. i w którym został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji to N. (...) kolor szary/srebrny, który oskarżony nabył w dniu 22 listopada 2013 r. od J. N. w Ś..

Dowody:

- zeznania świadka P. R. k. 18 – 19, 88
- zeznania świadka S. S. k. 88v,
- protokół pobrania krwi k. 5,
- opinia k. 4,
- pismo Urzędu Miasta w Ś. z umową k. 92 – 93

Oskarżony J. B. prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego

w Goleniowie z dnia 10 kwietnia 2012 r., sygn. II K 63/12 został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 1 maja 2012 r. oraz Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 5 września 2014 r., sygn. II K 547/14 na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 13 września 2014 r. Ponadto oskarżony był karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 15 lutego 2010 r., sygn. VI K 2378/09 oraz Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 20 lutego 2004 r., sygn. VI K 657/03.

Dowody:

- wyroki k. 9 – 13,
- informacja z K. k. 73 – 75

Oskarżony J. B. urodził się w dniu (...) w G.. Ma wykształcenie średnie, jest (...), żonaty, ma dwoje dzieci. Oskarżony był karany sędawnie za czyny z art. 178a § 1 k.k. i z art. 178a § 4 k.k.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego J. B. k. 64

- informacja z K. k. 73 - 75,

- dane osobopoznawcze k. 31

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na etapie postępowania przed Sądem oskarżony również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 26 grudnia 2014 r. nie prowadził samochodu, ponieważ pojazd N. (...) o podanych w akcie oskarżenia numerach rejestracyjnych nie istnieje, a więc nie mógł go prowadzić. Faktem jest, że tego dnia spożywał alkohol u kolegi z którym rozstał się około 16:00 – 17:00. Wrócił do domu i poszedł spać. Obudził się około 23:00 i postanowił wyjść z domu, aby napić się piwa i zapalić papierosa. Zabrał zatem piwo i papierosy, ale że na zewnątrz było zimno, to wsiadł do swojego zaparkowanego samochodu N. (...), gdzie pił piwo i palił papierosy. W pewnym momencie wjechał na podwórkę jakiś samochód i pojechał w głąb podwórka, a za nim nadjechał radiowóz na światłach. Policjanci wysiedli z samochodu i podeszli do niego, zażądali, aby opuścił samochód i poddał się badaniu alkomatem, odmówił poddania się badaniu, oświadczył że jest na terenie prywatnym i nigdzie nie jeździł. W związku z tym został skuty kajdankami i przewieziony na badanie krwi do szpitala.

- wyjaśnienia oskarżonego J. B. k. 17,87v-88

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sąd uznał, że вина oskarżonego nie budzi wątpliwości, a zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego jedynie w niewielkiej części, a mianowicie, że został on skontrolowany przez funkcjonariuszy policji, odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i w związku z tym został przewieziony na badanie krwi do szpitala.

W zasadniczej jednak części czyli co do faktu prowadzenia pojazdu, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne. Wyjaśnienia oskarżonego przede wszystkim są sprzeczne z konsekwentnymi, spójnymi i wiarygodnymi zeznaniami funkcjonariuszy policji P. R. i S. S.. Świadkowie zgodnie i konsekwentnie wskazywali, że gdy znajdowali się w radiowozie na terenie parkingu sklepu (...) w M., zauważyli jadący od strony G., ul. (...) pojazd, który wykonał w pewnym momencie manewr wjechania na chodnik jednym kołem, a następnie ruszył i skręcił na teren posesji przy ul. (...). Funkcjonariusze, gdy dostrzegli, że pojazd wjechał jednym kołem na chodnik, mając cały czas uruchomiony radiowóz, natychmiast ruszyli za dostrzeżonym pojazdem i nie tracąc go z pola widzenia dojechali do tego pojazdu w momencie, gdy kierujący zdążył już zaparkować samochód na miejscu parkingowym. Kierowcą pojazdu był znany osobiście funkcjonariuszom oskarżony J. B.. Nie ulega zatem w ocenie Sądu wątpliwości, że to oskarżony kierował pojazdem, skoro jak wynika z zeznań omawianych świadków cały czas obserwowali oni samochód oskarżonego i od momentu zaobserwowania pojazdu i podjęcia interwencji nie tracili go z oczu oraz podjechali do pojazdu w którym znajdował się oskarżony w tym samym momencie jak ten zdążył zaparkować i zgasić silnik. Nie ulega zatem wątpliwości, że pojazd w którym znajdował się oskarżony był w ruchu i oskarżony go prowadził i nie było tak jak twierdzi oskarżony, że w swoim pojeździe jedynie siedział i spożywał alkohol oraz palił papierosy.

Nie jest w konsekwencji wiarygodna wersja oskarżonego, że funkcjonariusze policji jechali za jakimś innym pojazdem, a do jego pojazdu, który był zaparkowany na posesji podeszli, skoro jak wynika z zeznań funkcjonariuszy nie tracili oni z pola widzenia pojazdu oskarżonego, co do którego podjęli interwencję i w pojeździe tym zatrzymali oskarżonego. Wprawdzie istotnie w notatce służbowej sporządzonej przez funkcjonariuszy oraz w zeznaniach świadka P. R. wskazano, że zatrzymanym do kontroli był pojazd marki N. (...), a nie N. (...), ale w świetle materiałów sprawy nie ulega wątpliwości, że doszło do pomyłki ze strony funkcjonariuszy policji co do marki pojazdu. Policjanci jak już wspomniano nie tracili jadącego pojazdu z pola widzenia, zatrzymali w nim oskarżonego, a pojazdem w którym oskarżony się znajdował był pojazd o nr rej. (...) pod którym to numerem zarejestrowany jest pojazd marki N. (...),

który oskarżony nabył w dniu 22 listopada 2013 r. Pomimo zatem tego, że funkcjonariusze policji pomylili markę pojazdu, to jednak szczegółowo opisali przebieg zdarzenia, opisali też, że samochód był koloru srebrnego, któremu odpowiada N. (...) należący do oskarżonego, a świadek S. S. oświadczył, że pojazd był na numerach rejestracyjnych z powiatu ś.. Ponad wszelką jednak wątpliwość świadkowie wskazali, że pojazdem za którym ruszyli kierował J. B.. Nie sposób zatem przyjąć za wyjaśnieniami oskarżonego, że funkcjonariusze policji jechali za jakimś innym pojazdem niż tym w którym znajdował się oskarżony. Pomyłka w zakresie marki pojazdu którym kierował oskarżony zawarta w akcie oskarżenia wymagała zatem dokonania stosownej korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Sąd dał zatem wiarę zeznaniom świadków P. R. i S. S., albowiem zeznania te są logiczne i spójne, pokrywają się ze sobą, co do istotnych okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Ponadto wymienieni świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego, w dniu zdarzenia wykonywali wyłącznie swoje obowiązki służbowe i nie mieli żadnego interesu, aby obciążać oskarżonego i kierować na niego nieprawdziwe oskarżenie związane z kierowaniem pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Jako nieprzydatne dla niniejszego postępowania są uznał zeznania świadka A. K., ponieważ oskarżony ze świadkiem spotkał się ze świadkiem kilka godzin przed zatrzymaniem, A. K. nie było na miejscu zdarzenia, nie był obecny podczas zatrzymania oskarżonego i jego relacja nie jest przydatna do stwierdzenia, czy oskarżony prowadził samochód.

Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności opinii z przeprowadzonego badania krwi oskarżonego celem oznaczenia stężenia alkoholu we krwi oskarżonego. W ocenie Sądu opinia jest pełna i jasna, jej wiarygodność nie budzi żadnych wątpliwości, a nadto nie była ona kwestionowana przez strony.

Za w pełni wiarygodne sąd uznał ujawnione w postępowaniu dowody z dokumentów. Nikt nie kwestionował ich prawdziwości, a i Sąd z urzędu nie dopatrył się jakichkolwiek elementów mogących osłabić ich moc dowodową. Były to dokumenty pochodzące od urzędów i sądów jak karta karna czy informacja z Urzędu Miasta w Ś.. Nie było zatem żadnych podstaw do przyjęcia, że mogą być niewiarygodne.

Opierając rozstrzygnięcie na wskazanych wyżej dowodach, nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się w dniu 26 grudnia 2014 r., w M. przestępstwa polegającego na prowadzeniu samochodu marki N. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości,

a prowadząc pojazd był uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz kierował pojazdem w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. To jest dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k.

Wymierzając oskarżonemu J. B. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 i następnym k.k.

Przy określaniu wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu, Sąd wziął pod uwagę stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających winę oskarżonego.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego J. B. była duża. Oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa umyślnie. Miał pełną świadomość tego, że spożył alkohol oraz faktu, iż jazda w stanie nietrzeźwości jest karalna. Te okoliczności podnoszą stopień społecznej szkodliwości.

Do tego uwzględnić należało, że oskarżony był w stanie bardzo znacznej nietrzeźwości (3,03 promila), pojazd prowadził wprawdzie w godzinach wieczornych, ale po jednej z głównych ulic miejscowości M., a co oznacza, że oskarżony stwarzał duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął też i to, że nie był to pierwszy przypadek w którym oskarżony kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, ponieważ oskarżony był już cztery razy karany za przestępstwo kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, a co też nie pozostaje bez wpływu na ocenę społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Sąd kierując się powyższymi rozważaniami oraz mając na względzie dyrektywy wymiaru kary, a przede wszystkim zapewnienie jej oddziaływania w zakresie indywidualnym i ogólnospołecznym uznał, że właściwa do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego J. B. przestępstwa będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd stosując wobec oskarżonego karę o charakterze izolacyjnym uznał, że tylko ta kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności albowiem w myśl z art. 69 § 4 k.k. zastosowanie tej instytucji w przypadku sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. możliwe jest jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Żadnych jednak szczególnych okoliczności Sąd w przypadku oskarżonego się nie dopatrywał. Przede wszystkim nie sposób uznać, że zachowanie oskarżonego miało charakter incydentalny, gdyż był on już w przeszłości karany za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości i w czasie dokonania czynu obowiązywał go orzeczony prawomocnymi wyrokami sądu zakaz kierowania pojazdami. Ponadto brak jest okoliczności wskazujących, aby zachowanie oskarżonego było w jakikolwiek sposób usprawiedliwione.

Uwzględniając powyższe nie sposób zatem uznać, że oskarżony mimo nie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności będzie przestrzegał porządku prawnego. Kara warunkowo zawieszona nie byłaby wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy jej celów, a w szczególności nie zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Sąd rozważając warunkowe zawieszenie wykonania kary uwzględnia postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a także dotychczasowy sposób życia, który w przypadku oskarżonego J. B. nie pozwala na przyjęcie, aby w stosunku do niego zachodziła pozytywna prognoza kryminologiczna.

Oskarżony był bowiem już kilka razy karany sądownie za przestępstwo kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, wobec oskarżonego stosowano kary grzywny oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ale wszystkie te kary o charakterze wolnościowym okazały się zupełnie nieskuteczne. J. B. nie wyciągnął zatem z dotychczasowych skazań żadnych pozytywnych wniosków i nie zrozumiał naganności swojego zachowania, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że podda się on oddziaływaniu resocjalizacyjnemu poza zakładem karnym.

Wskazane zatem powyżej okoliczności w tym szczególnie charakter popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, fakt karalności za podobne czyny oraz przede wszystkim brak jakichkolwiek przesłanek wskazujących na zaistnienie uzasadnionego wypadku, nie pozwalały na wyciągnięcie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa instytucji przewidzianej w art. 69 § 1 i 2 k.k.

Sąd na podstawie przepisu art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. B. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Zastosowanie tego środka karnego na wskazany okres wynika z faktu, że oskarżony bardzo znacznie przekroczył wartość określoną w art. 115 § 16 k.k. Jazda oskarżonego samochodem w stanie nietrzeźwości z całą pewnością stanowiła dla innych użytkowników ruchu drogowego poważne zagrożenie. W ocenie sądu orzeczony środek karny pozwoli na wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jako kierowcy na długi okres 5 lat, co będzie z jednej strony znaczną dolegliwością dla oskarżonego, a z drugiej zwiększy bezpieczeństwo w ruchu drogowym oraz pozwoli zrozumieć oskarżonemu i ewentualnym jego naśladowcom w pełni naganność i nieopłacalność tego rodzaju postępowania.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Obrońca oskarżonego w toku postępowania podejmował czynności obrończe na etapie postępowania sądowego, prowadzonego w trybie zwyczajnym i za które stawka minimalna zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 2 ww. rozporządzenia wynosi 420 zł. Ponadto obrońca oskarżonego na etapie postępowania sądowego uczestniczył w 2 rozprawach, a zatem zgodnie z § 16 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. stawka minimalna podlega podwyższeniu za każdy kolejny dzień rozprawy o 20 %. (420 x 20%=84 zł). Tym samym wynagrodzenie obrońcy z

urzędu zostało ustalone na kwotę 504 zł (420 zł + 84 zł = 504 zł). Zgodnie z § 2 ust. 3 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. opłata za czynności adwokata podlega podwyższeniu o stawkę podatku VAT, która ustalona jest na 23 %, a zatem po podwyższeniu wynagrodzenia o podatek, zostało ono ustalone na kwotę 619,92 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. oraz przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzając mu 120 złotych tytułem opłaty.